

De cruise van de familie Larousse

Een JT-mysterie

Colofon

ISBN: 978 94 6365 186 8
Eerste druk 2019
© 2019 Walther van Venrooij

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De cruise van de familie Larousse

Een JT-mysterie

Walther van Venrooij

Dankwoord

Ik ben grote dank verschuldigd aan mevr. G. Peek die weer zo vriendelijk was het manuscript kritisch door te lezen.

Hoofdstuk 1

Haar telefoontje kwam rond half negen 's avonds. Hij had net de afwas gedaan en het journaal bekeken. De wereld was een grote bende, leek het wel. De banken wasten witter dan wit, uitkeringen werden misbruikt, iedereen graaide zoveel mogelijk geld naar zich toe en extreme groeperingen konden hun gang gaan. Je kon werkelijk niemand meer vertrouwen, politici al helemaal niet. De Europese Unie was verdeeld, de populisten hadden het hoogste woord en kregen daardoor de meeste aandacht, in Engeland was het chaos vanwege de onverwachte gevolgen die een Brexit zou opleveren en zelfs in het gemoedelijke, tevreden Nederland waren politici begonnen met moddergooien. Nee, je werd er niet vrolijk van en het beloofde niet veel goeds voor de toekomst, wist hij instinctief. Maar het telefoontje krikte zijn humeur weer wat op. Het was Isabelle, zag hij op de display.

“Met Luc.”

“Luc, je moet komen. Ik heb een probleem en dat is te zwaar voor mij!”

Hij hoorde angst in haar stem, vertwijfeling en beloofde direct in de auto te springen.

“Bedankt, Luc. Tot zo.”

Zij was de gerespecteerde mevrouw Isabelle Larousse-van Waveren, achtentwintig jaar jong en getrouwd met de ruim dertig jaar oudere bankdirecteur Wim Larousse. Hem zag hij nooit, haar des te meer. Zij had hem aangenomen als klusjesman en verzorger van de tuin en omdat hun perceel nogal groot was, kon men hem bijna elke vrijdag of zaterdag bezig zien in en rondom de grote villa waarin het echtpaar woonde. De andere werkdagen van de week werkte hij bij een tuinbedrijf. Isabelle en Luc konden goed met elkaar opschieten en daarom mocht hij haar met Isabelle aanspreken, een eer die niet voor iedereen was weggelegd. Hij vond het prettig om in haar tuin te werken, want die was bijna net zo mooi als de eigenares. In een roddelblaadje had hij gelezen dat ze korte tijd als model had gewerkt en een aantal jaren geleden had meegedaan aan de Miss Gelderland-verkiezingen. Ondanks haar lange, blonde, glanzende haren, mooie gezicht, blauwe ogen en prachtige vormen was ze niet als eerste geëindigd, maar had ze uiteindelijk toch de hoofdprijs gekregen, doordat een rijk jurylid voor haar charmes was gevallen. Ze was met hem getrouwd, in gemeenschap van goederen natuurlijk, en vond het leven mooi. Ze was nog steeds erg op haar uiterlijk gesteld, want dat beschouwde ze toch als haar voornaamste kapitaal. Ze hield van zonnen en vond het niet erg als de gespierde tuinman keek, zoals ze daar lag in haar minuscule bikini waarvan ze soms het topje verwijderde om ook daar bruin te worden. Natuurlijk, als hij dichterbij kwam om wat te vragen, gooide ze discreet een handdoek over haar mooie, puntige borsten, maar soms was ze daarmee te laat en kreeg hij een glimp van haar weelderigheid te zien. Op zo'n moment voelde hij zijn

begeerte oplaaien, ondanks het feit dat hij zich realiseerde dat ze met hem aan het spelen was, zoals een poes met een gevangen muis. ‘Geduld is een schone zaak’, had hij zichzelf altijd voorgespiegeld. Zijn tijd kwam nog wel. Gezien haar telefoontje leek die tijd inderdaad gekomen.

Het was ruim een kwartier rijden naar de villa en hij was benieuwd naar haar probleem. Toen hij uit de auto klom, ging de voordeur open om hem binnen te laten. Ze had een zijden, zwart-wit gestreepte kimono ochtendjas aan en gebaarde dat hij mee moest komen naar boven. Dat vond hij spannend, want hij had van het huis nooit meer gezien dan de keuken en de garage. Nieuwsgierig volgde hij haar, via een brede, statige trap naar de eerste verdieping en een veel smallere, behoorlijk steile trap naar de bovenste verdieping. Hij hield haar blote benen, die onder de kimono uitkwamen, nauwkeurig in het oog, benieuwd te ontdekken wat ze met hem van plan was. In de logeerkamer op de bovenste verdieping zag hij het probleem liggen dat te zwaar voor haar was. De man was dood en bloot en lag ongegeneerd op het tweepersoonsbed. Een handdoek was slordig over zijn buik gedrapeerd. Zijn overhemd, ondergoed en broek lagen naast het bed op de grond.

Hij wierp een vragende blik op zijn werkgeefster.

“Hoe komt dat, Isabelle?”

“Een hartverlamming, Luc. We hebben wat zitten vozen en zijn hart begaf het.” Ze zei het op een ernstige toon, wat gezien de omstandigheden wel terecht was.

Luc moest glimlachen toen hij het woord ‘vozen’ hoorde. Hij had direct gezien dat Isabelle onder haar design kimono

niet veel aan had en ook de man miste essentiële onderdelen van zijn garderobe. Hij had het altijd vermoed, maar wist het nu zeker. Met Isabelle kon je wel wat rommelen.

“Hij was ineens dood. Ik heb er even over gedacht om een ambulance te bellen, maar dan krijg je nogal wat heisa en dat wil ik graag vermijden. Hij moet hier weg, natuurlijk, maar voor mij is hij te zwaar,” ging ze door. “Kun jij hem in je auto leggen en ergens dumpen? Mijn man komt over een uurtje thuis en als hij dit zo ziet, heb ik heel veel uit te leggen. Als je mij helpt, zal ik je erg dankbaar zijn.” Daarbij keek ze hem aan op een manier die maar voor één uitleg vatbaar was. Luc nam zijn besluit zonder verder na te denken.

“Natuurlijk help ik je, Isabelle. Eerst zijn spullen bij elkaar zoeken. Waar zijn z’n schoenen?”

“Oh, die liggen nog beneden. Hij deed ze uit omdat ze knelden. Ook zijn jasje ligt daar nog en zijn jas hangt aan de kapstok. Ik zal alles naar boven halen.” Vlug liep ze de kamer uit en de trappen af.

Luc pakte kalm zijn mobiele telefoon en maakte wat foto’s. Je wist nooit hoe die nog eens van pas zouden komen. Daarna zette hij het lichaam rechtop, trok de onderbroek en de broek van de man over diens benen en verder omhoog, stopte het overhemd in de broek, maakte de riem vast en ritste de gulp dicht. Isabelle was inmiddels weer boven gekomen met zijn schoenen, zijn das, zijn jasje en overjas. De ontbrekende kledingstukken werden aangedaan, de gestrikte das werd losjes om zijn hals gelegd, zoals iemand doet die het benauwd heeft.

“Is dit alles wat hij bij zich had?,” informeerde Luc, terwijl hij de laatste hand legde aan de aankleedpartij.

“Volgens mij wel. Zijn telefoon en portefeuille zitten in het jasje. Hij kwam lopend, zover ik weet, dus als jij hem meeneemt, is hier niets meer van hem te vinden.”

“Okay, dan gaan we,” antwoordde Luc opgewekt, terwijl hij haar een bemoedigende blik toewierp. Hij pakte de man op en legde hem met een flinke zwaai op zijn schouder. Vijfenzeventig kilogram, schatte hij. Zijn bezoeken aan het krachtcentrum betaalden uit, bedacht hij voldaan. Langzaam liep hij met het lijk de kamer uit en de bovenste trap af.

“Wat een klotesteile trap is dit, Isabelle. Daar moet je iets aan doen, want als je je niet goed vasthoudt, flikker je zo naar beneden en breek je je nek,” foeterde hij.

“Er was niet voldoende ruimte voor een grotere trap, Luc, maar als je voorzichtig doet, kan er niets gebeuren.” Toch was ze opgelucht toen hij, voetje voor voetje, beneden in de hal aankwam. De dode man hing nog steeds over zijn schouder. Ze deed het ganglicht uit en opende langzaam de voordeur. Buiten was het stil, koud en donker. Luc liep naar zijn auto, deed de achterklep open en vouwde het lichaam in de achterbak. Hij zwaaide even naar de vrouw, die bibberend in haar dunne kleding bij de voordeur stond, ging op de bestuurdersplaats zitten, startte de auto en reed de oprijlaan af. Isabelle keek hem nog even na en sloot daarna de deur met een diepe zucht.

Toen haar man thuiskwam, was ze al een beetje slaperig van de paar glazen wijn die ze achterover had geslagen, maar toch ging ze braaf bij hem zitten, zodat hij zijn verhaal over wat hij die avond had gedaan, kwijt kon. Hij was zo gepre-

occupeerd met zijn eigen zaken, dat hij niet eens opmerkte hoe verleidelijk ze daar zat in haar dunne kimono.

Bij zijn tweede glas wijn en bijna uitgepraat, keek Wim Larousse zijn vrouw aan. Ze zag er moe uit, vond hij. Misschien werd het weer eens tijd voor een korte vakantie. Hij had haar leren kennen omdat zij een van de vrouwen was die meedeed aan de Miss Gelderland-verkiezingen, vijf jaar geleden. Hij zat in de jury, waarom wist hij niet, maar als weduwnaar van over de vijftig genoot hij met volle teugen van al het moois dat voorbijkwam. Isabelle van Waveren was hem direct opgevallen, omdat ze behalve mooi ook behoorlijk slim leek. Ze had toen lang, blond haar, wat haar jong en aantrekkelijk maakte, een regelmatig en open gezicht met een klein neusje, precies zoals zijn twee jaar daarvoor overleden vrouw, een onderzoekende blik die haar een wat ernstige oogopslag kon geven en een figuurtje waarvan hij ondanks zijn leeftijd opgewonden raakte. Haar lichaamsmaten waren natuurlijk dik in orde, hoewel hij vermoedde dat er wel een beetje plastische chirurgie was uitgevoerd. Hij had na de verkiezingen met haar gepraat en daarna de moed gehad haar voor een dinertje uit te nodigen. Ze had de uitnodiging aangenomen en verteld over haar baan (model bij een modebedrijf), haar dromen (een mooie cruise maken) en haar kinderwens, die er niet was. Er waren meer onderwerpen ter sprake gekomen en het dinertje had tenslotte bijna drie uur geduurd. Maar de hotelkamer die hij uit voorzorg had geboekt, bleef die avond onbezet.

“Nee, Wim, zo eentje ben ik niet. Daarvoor kennen we elkaar nog te kort!” Dat antwoord was hem bevallen, ook al had ie het niet verwacht. Uiteindelijk was hij zo verliefd en

begerig naar haar, dat zijn werk eronder begon te lijden. Na lang wikken en wegen had hij haar ten huwelijk gevraagd, tot afgrijzen van zijn enige zoon Pieter, die plotseling zijn erfenis in gevaar zag komen. Isabelle had zijn voorstel in overweging genomen en was naar een bevriende advocaat gestapt, die een mooi arrangement voor haar had opgesteld. Hij had dat voorstel uiteindelijk geaccepteerd, ook al betekende het dat zijn zoon hem daarna niet meer wilde zien. Ze waren nu drie jaar getrouwd en hij had er nog geen dag spijt van gehad. Isabelle had weliswaar haar lange lokken verruild voor een kort kapsel, maar ze was lief voor hem, tevreden met het werkloze leven dat ze leefde en, zover hij dat wilde weten, waren haar lichamelijke kwaliteiten er alleen voor hem. Hij besloot haar te verrassen. “Lieverd, ik moet in juli volgend jaar een week naar New York voor zakelijke besprekingen. Ik wilde je voorstellen mee te gaan. We vliegen heen en gaan met de boot terug. Een mooie cruise van twaalf dagen op zee. Hoe zou je dat vinden?”

Haar enthousiaste omhelzing zei hem genoeg. Ze vond het een uitstekend idee. Maar hij had nog een verrassing!

“Ik ben blij, dat je het een goed idee vindt. Maar er is nog iets. Ik wilde Pieter vragen of hij mee wil. Je weet dat ik het heel vervelend vind dat mijn zoon en ik elkaar nauwelijks meer zien of spreken, alleen maar om die paar centen van de erfenis. Ik wil het weer goed maken met hem en hoop dat je mij daarbij wilt helpen. Hij reist niet zo veel, heb ik begrepen, maar kan jou misschien wel New York laten zien. Ik zal daar geen tijd voor hebben. Wat vind je van dat idee?”

Isabelle was in een klap nuchter. Na enig nadenken kwam haar voorzichtige antwoord.

“Misschien is het wel een goed idee, Wim. Maar waarom zou Pieter meegaan als derde wiel aan de wagen? Of ga je hem iets beloven waarvan ik nog niets weet. Wij hebben een contract, weet je nog wel?”

“Natuurlijk weet ik dat, Isabelle. Jij krijgt de helft van mijn vermogen plus een kindsdeel. In feite dus driekwart van alles. Maar ik wilde Pieter aanbieden, dat hij nu al zijn kindsdeel kan ontvangen. Hij heeft er nu meer aan dan over pakweg dertig jaar. Jij zult er dus geen schade van ondervinden, liefje.”

“Als je dat allemaal notarieel vastlegt, heb ik er geen moeite mee, Wim. Eerst maar eens afwachten of je zoon meegaat. Wat dat betreft heb ik trouwens nog een vraagje. Ik ken hem nauwelijks. Ik heb hem in feite nooit ontmoet. En dan moet ik een week met hem in New York rondlopen? Dat lijkt me wat veel gevraagd. Stel je voor dat het niet klikt tussen ons? Dan wordt die week een ramp. Misschien heeft hij wel een vriendin en vindt hij het helemaal niet leuk om met zijn stiefmoeder door New York te lopen.” Ze moesten allebei lachen om dat woord ‘stiefmoeder’. Daarna ging ze door.

“Zou het niet verstandig zijn om eerst een ontmoeting te organiseren, zodat wij elkaar tenminste een beetje leren kennen? Het is nu eind oktober, dus we hebben daar ruim voldoende tijd voor. Waarom plannen we niet een etentje als een eerste kennismaking?”

De bankdirecteur werd direct enthousiast. “Wat een voortreffelijk idee, vrouwtje. Ik zal Pieter bellen en hem uitnodigen voor een etentje met ons tweeën. Dank je wel!” Hij

gaf haar een zoen op haar voorhoofd en schonk zich nog wat wijn in. Isabelle stond op.

“Ik ga nu naar bed. Ik ben moe. Maak het niet te laat, Wim.”

Het stond de volgende dag al in de avondkrant. Op het parkeerterrein van de grote supermarkt aan de Jacobslaan was het lijk gevonden van een man. Leeftijd ongeveer dertig jaar, 1,75 meter lang, zwarte haren, geen bril, netjes gekleed ook al zat zijn das los. Waarschijnlijk ongehuwd, want hij droeg geen trouwring. Hij zat rechtop, in de rug gesteund door een grote, groene afvalbak voor flessen en glas. Het leek alsof hij sliep. Hij had niets bij zich wat zijn identiteit kon verraden. De vrouw die hem had gevonden, vertelde de krant dat ze geen bloed of uiterlijke verwondingen had gezien. Waarschijnlijk was hij onwel geworden, even gaan zitten en ter plaatse gestorven. Enkele dagen later werden deze bevindingen bevestigd door de politie. De heer A. Kroon, vermist sinds een paar dagen, medewerker van een grote bank in Nijmegen, was gestorven aan een hartaanval. De autopsie had ook duidelijk gemaakt dat de heer Kroon een afwijking had aan zijn hartspier, waardoor zo'n plotseling hartfalen op jonge leeftijd kon optreden. Zijn collega's op kantoor vertelden dat hij die avond van plan was te gaan stappen, maar geen enkel café in de omgeving kon zich herinneren hem gezien te hebben. Wat hij die avond op dat parkeerterrein deed, bleef eveneens een raadsel. Zijn dood werd echter als een natuurlijk overlijden gezien en het dossier verdween in een kast.

Isabelle had de berichten in de krant met olopend genoegen gelezen. Luc had netjes en efficiënt gedaan, wat ze hem had

gevraagd. Het was nu wachten op welke manier hij wilde worden beloond.

Een tiental weken later, eind januari, leek ook dat probleem opgelost. Op een kamer in een hotel in Lent werd het ontzielde lichaam van de heer Luc de Waal gevonden. De politie concludeerde, na een diepgaand onderzoek, dat het waarschijnlijk zelfmoord of een ongeluk was.

Hoofdstuk 2

De dinerzaal van het cruise schip vulde zich langzaam met hongerige gasten. Alle mannen waren gekleed in jasje-dasje, de vrouwen in een fleurige jurk of in het lang. Het gaf een aparte sfeer in de prachtige, met veel bloemen versierde zaal. De kristallen kroonluchters aan het plafond, de glinsterende wijnglazen op de bijna honderd tafels, het rode pluche van de stoelen en het dikke tapijt op de vloer gaven de ruimte een luxe uitstraling. Ook op de bovenverdieping van de dinerzaal, verbonden met de benedenverdieping via een brede, uitwaaiierende trap, stonden talloze tafels waaraan hongerige gasten hadden plaatsgenomen. De dinergasten meldden zich bij de twee ingangen van de zaal, die versierd waren met kunstige beelden van ijs, die langzaam wegsmolten. Op elke verdieping zaten mannen met een oosters uiterlijk achter een beeldscherm om de gasten te registreren en te vertellen welke tafel voor hen was gereserveerd. Iemand van het bedienend personeel leidde de gasten vervolgens naar hun plaats, waar ze de eerste bestelling, meestal een aperitiefje, konden opgeven. Daarna kregen ze de menukaart aangereikt, zodat ze op hun gemak konden beginnen met het samenstellen van hun maaltijd. Inge en Joost zaten aan een

tafeltje voor vier personen. De zon was aan het ondergaan en verlichtte de ruimte met zijn laatste stralen. Het geheel maakte een paradijselijke indruk en ze genoten dan ook met volle teugen.

Tot nu toe was hun huwelijksreis fantastisch geweest. Het onverwachte overlijden van vader Ternate, 's nachts in zijn slaap, was eigenlijk de aanzet geweest voor hun besluit te trouwen. Joost en Inge waren een paar maanden heel druk geweest met dat plotselinge heengaan van professor Ternate. Eerst het regelen van de crematie en alles wat daarbij hoorde, daarna het opruimen van het huis en de verkoop van het pand. Ze hadden even overwogen om in het huis van vader te gaan wonen, maar uiteindelijk hadden ze er toch voor gekozen te blijven wonen in hun twee naast elkaar gelegen appartementen in de torenflat. Inge woonde met haar zoon Karel in het ene appartement, Joost in het appartement ernaast. Tussen de twee appartementen was een deur, zodat ze zonder veel moeite bij elkaar in en uit konden lopen, maar toch een eigen, zelfstandige wooneenheid hadden. Nadat alle besognes betreffende het overlijden van vader Ternate waren afgewerkt, was bij een glas wijn het woord 'trouwen' gevallen. Het bleek dat ze allebei vonden dat dit misschien wel een goed idee was. Het was even wennen, natuurlijk, maar na een paar weken namen ze het besluit zich als getrouwd paar te laten inschrijven. Daarna hadden ze de huwelijksreis gepland. Dat moest gebeuren in de grote vakantie vanwege Inges baan. Besloten werd een week naar New York te gaan met aansluitend een terugreis op een luxe cruiseboot. Karel was in die periode op een voetbalkamp en zou de twee we-

ken daarna bij een zus van Inge logeren. Die had kinderen van ongeveer Karels leeftijd, dus Inge kon met een gerust gevoel op reis gaan. De week in New York was geweldig interessant en vermoeiend geweest en nu waren ze dus op de terugweg naar Amsterdam. Dit was hun eerste avond op zee en eigenlijk kenden ze niemand van de ruim duizend gasten op de boot. Behalve Erik natuurlijk. Die had Joost ontmoet toen ze aan boord gingen. Erik Hagelaar had met Joost op de politie school gezeten, maar daarna waren ze elkaar uit het oog verloren. Joost was naar Nijmegen vertrokken en Erik naar Den Helder. Hij vertelde dat hij daar een paar jaar bij de marine had gewerkt, alvorens te solliciteren bij de cruisesmaatschappij, waar hij nu werkte. Hij was, met een drietal medewerkers, verantwoordelijk voor de beveiliging op het schip. Toen Joost hem vroeg wat dat inhield, kreeg hij een ontwijkend antwoord. “Ik zoek je nog wel een keer op, Joost. Geniet jij maar van je vakantie. Nu ben ik te druk met de inventarisatie van onze nieuwe gasten,” was zijn excuus geweest.

Joost en Inge hadden een tafeltje toegewezen gekregen dat hun een ruime blik op de zaal gaf. Overal zaten zich goed amuserende gasten, die de menukaart bekeken, of een slokje namen van hun aperitief, op een vers, warm broodje knabbelde of in gesprek waren met hun buurman of buurvrouw. Aan een tafeltje iets verderop zag Joost een wat oudere, dikbuikige heer zitten in een blauw jasje, die tevergeefs de aandacht probeerde te trekken van de veel jongere mooie vrouw die naast hem zat. Hij bleef geïnteresseerd kijken, want als combinatie vond hij ze wel apart. Hij had net Inge gewezen

op het tweetal toen Erik, de beveiligingsofficier, bij hun tafeltje kwam.

“Mag ik erbij komen zitten, Joost?”

“Natuurlijk, Erik. Mag ik je dan voorstellen aan mijn vrouw Inge? Liefje, dit is Erik Hagelaar. Wij zaten samen op de politieschool. Na ons afstuderen zijn we elkaar eigenlijk uit het oog verloren. Iedereen ging zo zijn eigen weg. Puur toeval dat we elkaar hier tegenkomen. Hij is op dit schip verantwoordelijk voor de beveiliging.”

Erik gaf Inge een hand en ging zitten. “Ik heb vandaag mijn vrije avond, dus ik dacht: weet je wat, ik ga vanavond met Joost bijpraten. Want we hebben elkaar inderdaad een aantal jaren niet gezien. Ik trakteer op een flesje wijn van de zaak, tenminste als jullie wijn drinken?”

Joost verzekerde hem dat ze allebei liefhebbers waren van rode wijn, waarop Erik de sommelier wenkte. De jonge Filippijnse vrouw kwam direct naar hun tafeltje toe, waarna Erik zijn bestelling in het Engels doorgaf.

Toen ze wegliep om de bestelde fles op te halen, begon Erik zijn vragen af te vuren.

“Vertel eens, Joost, wat jij uitspookt wanneer je niet op vakantie bent. Zit je nog steeds in het politievak?”

Joost lachte hartelijk. “Ik kan die vraag met ‘ja’ en ‘nee’ beantwoorden, Erik.” Daarna vertelde hij dat hij het in Nijmegen tot inspecteur van politie had geschopt, maar sinds een paar jaar zelfstandig was. “Ik ben privédetective geworden en leid nu een onderzoeksbureau met twee medewerkers. Soms drie, omdat Inge ook dikwijls met ons meedenkt,” verklaarde hij, terwijl hij zijn vrouw een lieve knipoog gaf. “Daarnaast heb ik nog steeds een zogenaamde